

Dernæst faaar Forligsmanden Ret til at foretage Undersøgelser af de Paastande, som fremføres fra de to Parter om de Forhold, hvorom det drejer sig, og i Forbindelse hermed afhøre Vidner, for at faa Forholdet mellem Parterne fuldt oplyst. Endelig faar han Ret til at give Offentligheden Meddelelse om, hvilke Forhandlinger der have fundet Sted, og hvilke Mæglingforslag han har stillet.

Dette Forslag om en Forligsmand er udarbejdet af Formanden for Udvalget, Overretsassessor Ussing, og det har fundet fuld Tilslutning hos Arbejderne. Derimod har det desværre ikke fundet fuld Tilslutning hos Arbejdsgiverne. Disse ønske paa 3 Punkter Forslaget anderledes formet, end det er sket her. For det første ønske de, at Forligsmanden ikke skal have Ret til at indkalde de stridende Parter, men kun til at indbyde dem. Overretsassessor Ussing svarer som Formand dertil, at det synes ham, at denne Indvending fra Arbejdsgiverne er uberettiget. Hvis der var Tale om en virkelig Voldgift, vilde han erkende, at Arbejdsgiverne maatte have Ret til at holde sig udenfor, at det i hvert Fald var tvivlsomt, om Samfundet kunde paabyde en Voldgift mellem de to Parter. Men naar det, der er Tale om, ikke er en Voldgift, men en Mægling, synes det ham, at det er Samfundets ubetingede Ret at kunne indkalde de to Parter og sige til dem: Før I strides, skulle I i hvert Fald forhandle og forhandle under Ledelse af en Mand, der staar udenfor Striden. Og dertil følger han, at det synes ham urimeligt at omgive en Forligsmand med saa ringe Værdighed, som Tilfældet vilde blive, naar den ene af Parterne, efter at Forligsmanden havde sendt dem sin Indbydelse, kunde sige: Ja, det kan være godt nok, men vi bryde os ikke om at følge denne Indbydelse. Ud fra denne Betragtning har han derfor krævet, at Forligsmanden skulde have Ret til at indkalde de to Parter, og det forekommer mig, at denne Formandens Betragtning er uomtvistelig rigtig.

Dernæst have Arbejdsgiverne ønsket, at Forligsmanden kun skulde have Ret til at stille Mæglingforslag, naar begge de to Parter ere enige om at opfordre ham dertil. De have været bange for, at hvis Forligsmanden stiller sit Mæglingforslag uden at have faaet de to Parters Samtykke dertil, vil der ved selve hans Mæglingforslag komme til at hvile et saadant Tryk fra den offentlige Mening fortrinsvis paa Arbejdsgiverne, at de ville være nødte

til at bøje sig, og dette mener man ikke med Rimelighed at kunne udsætte sig for. Ogsaa her hævder Assessor Ussing, efter min Opfattelse med Rette, at Samfundet maa være berettiget til at sige: Vi ønske Lejlighed til for Offentligheden at fremlægge fra vor Side et Mæglingforslag, og den af Parterne, som ikke kan staa sig ved at faa fremlagt et saadant Mæglingforslag overfor Offentligheden, maa i den givne Sag finde sig i, at den offentlige Stemning vender sig imod den, da dette vil give den almindelige Befolkning en Følelse af, at vedkommende Part har Uret.

Endelig have Arbejdsgiverne ytret Betænkelighed ved Vidneførsels- og Undersøgelsesretten, idet man har ment, at dette kunde medføre for stærk Indgriben i personlige og private Forhold, medens Arbejderne have ønsket denne Undersøgelsesret endnu skarpere og mere vidtgaende, end den er efter Forslaget. Ogsaa paa det Punkt synes det mig, at Assessor Ussing i sin Formulering har truffet det rette.

De to Lovforslag fremsættes her ganske uforandrede, som de ere udarbejdede af Udvalget og for det sidste Vedkommende da navnlig af Udvalgets Formand. Dette betyder naturligvis ikke, at der ikke kan være et og andet Punkt, maaske endda adskillige, som under kommende Forhandlinger kunde gøre Ændringer nødvendige. Ogsaa i Ministeriet kunde man paa et og andet formelt Punkt have ønsket allerede paa Forhaand at foretage en og anden Ændring, men det har forekommet mig, at det vilde have været urigtigt at gøre dette. De to Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, have her naaet et Resultat, og det synes da mig, at det for Ministeriet og Rigsdagen vil være naturligt at slutte sig saa nøje til dette Forslag som paa nogen Maade muligt.

Det naaede Resultat har faaet Tilslutning fra de to Parter ogsaa udenfor selve Fællesudvalget. De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab har været samlet og med overvældende Majoritet, næsten Enstemmighed, sluttet sig til Lovforslagene, men med den Tilføjelse: Kun i uændret Skikkelse. Ogsaa Arbejdsgiverne have med fuld Samstemning sluttet sig til det Standpunkt, deres Repræsentanter i Udvalget have indtaget, altsaa sluttet sig til Lovforslagene med samme Forbehold, som deres Repræsentanter have taget. Det forekommer da mig, at Statsmyndighederne have den størst mulige Grund til at holde sig saa tæt som muligt op ad det, som er blevet